

*Kamaráči
zo Snehuliakova*

Napísal Július Belan

Ilustroval Marek Rakúček

Kamaráti zo Snehuliakova 2

Napísal Július Belan

Ilustroval Marek Rakučák

HLADOKLAS
G R O U P , s . r . o .

Text © Július Belan, 2014
Ilustrácie © Marek Rakučák, 2014
Vydalo vydavateľstvo HladoHlas Group, spol. s r. o.,
Rumunskej armády 1/6, 036 01 Martin
www.hladohlas.sk, info@hladohlas.sk
ako svoju 63. publikáciu v roku 2014
Redaktorská úprava Anna Fričová
Grafická úprava Pavel „Hirax“ Baričák
Vydanie prvé
Vytlačila tlačiareň Těšínské papírny

Objednávky:
Všetky knihy vydané vo vydavateľstve HladoHlas v ponuke
HIRAX Shopu nonstop –20%.
HIRAX Shop, Rumunskej armády 1/6, Martin 036 01, Slovensko
www.hiraxshop.sk, obchod@hiraxshop.sk

ISBN 978-80-89711-22-2

Piataci

V Snehuliakove sa skončili letné prázdniny. Prvý septembrový pondelok ráno školopovinní snehuliačikovia maširovali do školy, aby slávnostne začali nový školský rok. Výnimkou neboli ani kamaráti Kuko a Puki. Ani jednému z nich sa veruže nechcelo tak zavčasu vstávať. Ved' niet sa čo diviť! Celé dva mesiace sa prebúdzali neskoro, raňajky mali takmer na obed a na dvore šantili, až kým nezačal mesiac na oblohe tróniť. A Puki nakoniec aj zaspal. Prišiel do triedy sedem minút po zvonení, ale vždy milá pani učiteľka Vševedková mu to výnimočne prepáčila. Dnes bol predsa len prvý školský deň. Ešte stále rozospatý a strapatý sa posadil do lavice ku Kukovi.

– Už sme piataci, – pyšne pošepol Kuko Pukimu.

Potom si na papier odpísali z tabule rozvrh hodín, kde-tu zašomrali, že pondelky a stredy budú najt'ažšie, a napokon dostali piatacké učebnice.

– Čím ďalej sú hrubšie a hrubšie, – s'tažoval sa Puki listujúc v zemepise.

– Aspoň budeš mať viac vedomostí, – zachichotal sa Fibi.

– Alebo viac ťahákov, – poznamenal Kuko. Táto možnosť sa Pukimu náramne páčila.

Do ich rozhovoru sa zapojila aj Getka, ktorá každým dňom vyrastala do krásy. Kuko veril, že raz budú frajeri. No to by si ho ona musela viac všímať a on by musel byť menej hanblivý.

Po škole sa kamaráti rozpráchli domov. Nebude trvať dlho, kým sa nezapletú do nových dobrodružstiev, šibalstiev a kým nevyparatia nejednu neplechu.

1. rozprávka

Aktovka z výkladu

Okrem toho, že sa snehuliačikovia stali piatakmi, mali ešte všeličo nové. Kuko si obliekol včera kúpenú košeľu s modrými a oranžovými kockami, Puki mal o tri kilá viac ako pred začiatkom prázdnin a do triedy dokonca zavítali aj nové zábavky. Popri ďalšej sérii samolepiek, schovaných v obaloch zo sladkých rožtekov, ktoré môžu znova zbierať do albumov, začala sa šíriť aj zberateľská mánia kartičiek s hráčmi najvyššej snehulbalovej ligy. Kartičky bolo dostať skoro v každom novinovom stánku. Ak bol práve zatvorený, snehuliačikovia mohli zájsť k ich obľúbenému predavačovi Chosému, ktorý ich tiež začal predávať.

No zapáčilo sa im aj hrať sa s plastovými písmenkami v tvare Cé, Es a paragrafov. Hrali sa tak, že kto hodil svoje písmenko najbližšie k tabuli, vyhral písmenká všetkých ostatných hráčov. A kto mal najväčšiu reťaz utvorenú z farebných písmeniak, bol najlepším písmenkovým hráčom. Na tieto koničky im dávali rodičia vreckové a snehuliačikovia sa tešili, že prestávky medzi hodinami budú príjemne využívať.

Ako každý rok aj tento bolo zvykom, že si spolužiaci vymieňali staré aktovky za nové a chválili sa pred spolužiakmi, kto z nich má krajšiu. Kuko zamenil svoju ošúchanú aktovku za krásnu zelenú, ktorá sa zatvárala na suchý zips a bola pokreslená motorkami.

Puki bude nosiť knihy v aktovke v tvare kruhu. Mala kopolu zipsov a jedno bočné vrecko na prezuvky. Bola celá žltá a na desiatovom vrecku sa vynímalo logo jeho obľúbeného snehulbalového klubu Snehová kráľi.

Getka sa popýšila ružovou aktovkou s bielymi srdiečkami. Bola zaujímavá tým, že sa otvárala a zatvárala na šnúrky.

Takto by sme mohli menovať každého z triedy – okrem chudobného Fibiho. Svoju starú aktovku, rokmi zničenú, rád by vymenil, no ako už iste viete, jeho rodičia nemali peňazí nazvyš. Každé ráno sa smutne pozeral na svojich spolužiakov, ako si z ramien skladajú novučké, krásne tašky a vyberajú si z nich učebnice, zošity, desiatu. Veru, Fibiho aktovka mala nejednu dieru. Čo by dal za to, keby mohol mať aspoň jednu z tých krásnych, ktoré majú kamaráti...

Kuko, Puki a Fibi chodili vždy po škole rovnakým chodníkom domov a po pravej strane míňali obchody. Jedným z nich bolo aj papiernictvo Uhlík. V jeho výklade pyšne stáli krásne školské tašky a peračníky. Fibi sa na ne nevedel vynadívať, ale to len tak jedným očkom, keď bez slova prechádzali popred papiernictvo. Lenže jeho dvaja kamaráti si to všimli. Raz, keď boli bez neho vonku, začali sa o tom zhovárať.

– Toho Fibiho je mi ľúto. My meníme školské tašky každý rok a on ešte ani raz, – vravel Kuko, keď si otváral balíček so snehulbalovými kartičkami.

– Veru, aj mne. Vždy, keď kráčame popri papiernictve zosmutnie, – riekol Puki.

– Ako by sme mu pomohli?

– Vieš čo, Kuko, ja mu dám tú moju zo štvrtej triedy, – dostal nápad tučnučký snehuliačik.

– Ale neblázni! Ved' tá je celá zamastená od slaninky, klobásky a zasypaná omrvinkami aj cukrom! – mávol rukou Kuko.

– Tak mu daj tvoju.

– Moju si zobral dedko na nosenie zemiakov zo záhrady.

Na chvíľu sa kamaráti odmlčali. Napokon prehovoril okuliarnatý snehuliačik:

– Rodičia nám dávajú pekné vreckové na samolepky. Jemu dajú iba raz za čas, aj to veľmi málo. Čo keby sme pár týždňov prestali míňať peniaze na farebné písmenká, kartičky a sladké rožky so samolepkou? Za ušetrené peniaze mu vyberieme krásnu aktovku a darujeme mu ju.

– To je dobrý nápad! Ale aspoň tie rožky si chcem niekedy kúpiť, – prosíkal Puki.

– No dobre, tak si ich kupuj. Lebo bez sladkého by si neprežil ani deň.

A tak od nasledujúceho dňa prestali kamaráti míňať vreckové.

Ostatným v triede bolo podozrivé, že zrazu ani jeden z nich neprichádza do školy s novými kartičkami či s písmenkami alebo so samolepkami. No dvojica kamarátov sa vždy šikovne vynašla a všetky pochybnosti ako-tak zakrýval Puki, keď si sem-tam kúpil sladký rožok. Fibimu aj Getke sa to tiež zdalo čudné, ale ani vo sne by ich nenapadlo, čo majú za lubom. Veruže si Kuko i Puki dost' odopierali a neraz im srdiečko pišťalo, keď videli, ako sa cez prestávky ostatní venujú zberateľskému koníčkovi.

– Musíme ešte nejaký ten čas vydržať. Chýba nám už len pár korún, – potriasal Kuko v dlani ušetrené peniaze.

A snehuliačikovia aj vydržali. V sobotu doobeda sa vybrali do papiernictva Uhlík, pekne sa pozdravili a rozhliadli po školských taškách.

– Sú také super, že ani neviem, ktorú mu vyberieme, – vyriekol Puki.

Po polhodine sa nakoniec dohodli, že kúpia modrú aktovku. Bola pokreslená delfínmi, mala bočné vrecko na fľašku a dve červené svetielka, ktoré v tme blikali.

– Táto sa mu bude určite páčiť, – povedali a vysypali na pult všetky drobné.

Pani snehuliačka spočítala korunky a odovzdala im tašku. U Kuka doma ju previazali mašľou. Keď to videla jeho mamka, bola milo prekvapená, aký pekný skutok vykonali.

V pondelok ráno boli prví v triede a čakali na kamaráta. Keď Fibi prišiel, podišli k nemu so slovami.

– Fibi, kamarát náš, dovoľ, aby sme ti odovzdali darček. Vieme, že na novú nemáš, tak sme ti ju kúpili my, – prehovoril za oboch Puki a položil mu na lavicu novú aktovku.

Snehuliačik nevedel od radosti čo skôr. Objímal kamarátov, potom si natešene obzeral darček, ďakoval, zase ich objímal, znova ďakoval... Bolože to radosti a Kuko s Pukim sa v duchu radovali tiež. Ukázali sa ako naozajstní kamaráti a obaja sa zhodli na tom, že ich niekoľkotýždňové odriekanie stálo za to.

2. rozprávka

Getkine dobrodružstvo

Po skončení vyučovania sa vybrala Getka do školskej knižnice. Vždy si odtiaľ požičiavala zaujímavé knižky. Dnes dlho chodila medzi policami a hľadala takú, ktorú ešte nemala prečítanú. Keď sa knihovníčka so sivými vlasmi stiahnutými do drdolu chystala knižnicu zavrieť, upútala Getku knižka v hnedom koženom obale, ktorá ležala spadnutá na konci predposlednej poličky. Vzala ju do rúk a keď odfúkla hrubú vrstvu prachu objavil sa názov *Začarovaná krajina*. „To znie veľmi dobre!“ pomyslela si a vykročila so starou knihou k pani knihovníčke.

– Fíha, akú starú rozprávku si si vybrala! Ani som nevedela, že ju ešte máme, – čudovala sa, keď jej vracala čitateľský preukaz.

Potom sa Getka pobrala domov. Urobila si domáce úlohy z matematiky, napísala sloh na tému *Môj sen* a napokon pomohla mamke umyť riad. Až potom si spokojne ľahla na posteľ a začítala sa do vypožičanej knižky.

Príbeh sa odohrával v krajine Tardemis. Rástli v nej stromy z marcipánu, padali snehové vločky z cukru, kvitli kvety z čokolády a rieka mala chuť malinovej šťavy. Krajinu obývali vždy veselí snehuliaci, ktorí pracovali na svojich poliach a tešili sa z každej maličkosti. Jedného dňa však ovládla túto

zem zlá bosorka Rebekula. Kúzlom vzala snehuliakom úsmev z tváří, radosť i smiech. Odvtedy sa nijaký snehuliak nezasmial a ani nemal dobrú náladu. Celé roky sa nenašiel odvážlivec, ktorý by Rebekulu premohol a vzal jej nádobu, kde uväznila smiech a radosť. Až nakoniec pastierka Dania vzala spravodlivosť do vlastných rúk a pomocou uspávacieho prášku, ktorý získala od vládcu trpaslíkov, sa jej podarilo Rebekulu uspať a vziať nádobu. Utekala s ňou, čo jej sily stačili. V päťach jej boli bosorkini vojaci snehojazdci, zaodetí do hrozivých brnení. Sedeli na divých koňoch a už-už dobiehali odvážnu Daniu. Getka od vzrušenia ani nedýchala. Prehodila list, na ktorom bola ilustrácia, a ostala nemilo prekvapená. Nieкто, kto čítal tento príbeh pred ňou, vytrhol posledné strany knihy, a tak Getka nevedela, čo bude ďalej.

„Ach jaj! Mala som si knihu radšej skontrolovať v knižnici. Teraz sa nedozviem, ako sa to skončilo!“ Vstala namrzená z postele a chcela si ísť robiť okraje do zošitov. No zrazu sa kniha sama otvorila na poslednej prečítanej strane. Ozval sa z nej hlas, ktorý znel ako hlas nejakej snehuliačičky.

– Getka! Getka, neodchádzaj, potrebujem ťa!

Getka si najprv myslela, že sa jej to iba zdá. Neisto sa vrátila ku knihe. Uvidela, že Dania na ilustrácii ožila a pozerá sa priamo na ňu.

– Musíš mi pomôcť! Naposledy tento príbeh čítal pred tridsiatimi rokmi Zlohuliak, ale nechcel, aby sa dobre skončil, a tak posledné strany vytrhol a zahodil. Odvtedy kniha ležala zabudnutá v knižnici. Ty si ju konečne našla.

Snehuliačička prekvapene počúvala, ako sa k nej prihovára pastierka, ktorá vyzerala ako živá.

– Pomôž mi! Čochvíľa ma doženú Rebekulini snehojazdci a ja nezachránim svoju krajinu! Nevládzem už sama niesť tú ťažkú nádobu! Príď za mnou a pomôž mi, – prosila ju Dania.

Getka chvíľu váhala, či sa jej to naozaj nezdá, no bola to skutočnosť.

– Ako sa k tebe dostanem? – spýtala sa.

– Chyť ma za ruku a zavri oči, – povedala Dania a podala jej ruku.

Getka ju nesmelo chytila. Zacítila pevný stisk a razom vhupla do knihy. Netrvalo ani dve sekundy a stála pevnými nohami v krajine Tardemis pred hrdinkou Daniou, ktorá mala na sebe bielu košieľku, hnedé nohavice a striebornú čelenku na čele.

– Uff, tá nádoba je naozaj ťažká! – zavzdychala Getka, keď ju nadvihla z jednej strany.

– Nečuduj sa. Je v nej naše šťastie, radosť a smiech, – pripomenula jej Dania.

Spoločne utekali zasneženou krajinou, pokým sa nedostali pred dlhokánsky most z drevených dosiek pospájaný lianami. Bol jedinou cestou, ktorá oddeľovala územie bosorky Rebekuly od krajiny Tardemis. Nachádzal sa päťdesiat metrov nad priepasťou a Getku pri pohľade na tú výšku striaslo. Na dne priepasti tiekla malinová rieka, v ktorej hrozivo plávali krokodíly s dvoma hlavami.

– Ja tadiaľ nedokážem prejsť! – kričala bezradne Getka.

– To mi nesmieš spraviť! – zúfalo volala Dania.

Lenže Getka mala panický strach z výšok. Mala problém vyliezť aj na obyčajný rebrík a pozbierať jablká alebo ísť na kolotoče ako jej kamaráti. Nieto prejsť po kývajúcom sa moste v obrovskej výške.

– Strašne sa bojím! Nedokážem to!

– Neboj sa! Postav sa strachu zoči-voči! Len tak ho prekonáš! – povzbudzovala ju Dania.

V diaľke už bolo počuť dupot koní. Prenasledovatelia sa blížili.

Getka mala slzy na krajíčku. Točila sa jej hlava, ale vedela, že nemá veľa času a len od nej závisí, ako sa príbeh skončí. Nadvihla nádobu a s obavami vykročila na most. Ten sa pod ťarchou začal hojdať a snehuliačičku opäť premkol strach.

– Nepozeraj sa dole! Dokážeš to! Aj horšie veci snehuliaci zvládnu! – volala pastierka.

– Áno, musím to dokázať! Postavím sa strachu a prekonám ho! – dodávala si odvalu Getka. Opatrne išli s Daniou po moste. V priepasti už čakali krokodíly s dvoma hlavami, kedy sa niektorej zatočí hlava a spadne dolu. No márne sa tešili na hostinu.

– Zvládla som to! Prekonala som svoj strach! – natešene skríkla Getka, keď vykročili na pevnú zem.

Len čo snehojazdci zoskočili z koňov a rozbehli sa po moste za dvoma hr-dinkami, stiahla Dania z nádoby kovové veko. V tej chvíli z nej vyletelo šťastie, smiech a radosť. Rebekula, strašidelní snehojazdci aj krokodíly s dvoma hlavami sa okamžite premenili na vzduch a krajina Tardemis bola opäť slobodná.

Dania sa poďakovala Getke, že jej pomohla zachrániť rodnú zem. Na pamiatku jej darovala svoju čelenku. Potom sa s ňou rozlúčila a zaviedla ju k marcipánovému kríku, cez ktorý sa dostala opäť do svojej izby.

„Wau, to bolo super dobrodružstvo!“ pomyslela si Getka. Chvíľu sa ešte spamätávala z neveriteľného zážitku, potom zatvorila knihu, odložila si čelenku do šuplíka a celá natešená, že prekonala svoj strach z výšok, vybrala sa do záhrady naoberať zopár jablák na koláč.

